

[Morten Langa.]

deringen af mulighederne for økonomisk vækst og det ønskelige i den, men der er helt andre ting, der kommer ind i billedet. Hvis vi ikke opnår en social forbedring for befolkningen, og hvis det ikke samtidig er en udvikling, der sikrer den politiske uafhængighed, så har vi såmænd ærlig talt smidt vores penge temmelig eftertrykkeligt væk.

Jeg tror, vi i fremtiden kommer til at foretage en bedre selektion af vores prioriteringslande, hvis vi skal holde os til den formålsparagraf, vi samles om i øvrigt. Naturligvis ikke sådan, at hvert enkelt land skal ristes tre gange i den politiske skærsild for at se, om man nu også er helt sikker på, at det hele er holdbart, for så kom der ærlig talt ikke nogen igennem skærsilden, så kunne vi spare alle pengene, men det må indgå i en rimelig og fornuftig vurdering. Jeg er helt sikker på, at på den liste, som ministeren læste op for os over de lande, vi hidtil har tænkt på, er der nok nogle stykker, hvorom vi nu bagefter må konstatere, at vores hjælp har næppe givet økonomisk vækst, social fremgang og politisk uafhængighed, så vi har altså begået en fejl. Sådanne fejl vil vi sikkert også komme til at begå i fremtiden, men vi bør dog ikke ligefrem angle efter at begå så mange som muligt.

Så meget om formålsparagraffen og dens betydning. Jeg er af den forhåbning, at vi vil huske på, at formålsparagraffen skal holdes op, hver gang vi gør noget.

Jeg har i den forbindelse lyst til at nævne og præcisere, at jeg går ud fra, at den kontrol, finansudvalget øver, vedrører, at bevillingerne er korrekte, og at lånene berigtiges korrekt, kort sagt at den bevillingsmæssige procedure er overholdt. Hvis finansudvalget skal være en slags garant for, at hver enkelt bevilling svarer til den politiske målsætning, som vi i realiteten har formuleret i § 1, så får finansudvalget en ny og interessant opgave, som det ikke bør tiltage sig, og som det vel næppe heller har den særlige kompetence til at løse. Det er af en vis betydning, for det er hyppigt således, at hvis finansudvalget har stemt for et eller andet, så betragtes det som en politisk rygdækning. I disse sager må det være som en dækning for, at bevillingerne er korrekte osv. Om de nøje følger den anden definition, det kan man

næppe lade finansudvalget tage stilling til, og jeg håber, at ministeren vil skille disse to opgaver så godt som muligt over for de to organer i folketinget, der fremtidig kommer til at tage sig af dem.

Spørgsmålet om at overføre de kommercielle aktiviteter til handelsministeriet omtalte ministeren på sådan en måde, at man næsten fik indtryk af, at nu ville vi også spare de penge. Det fremgår ikke af betænkningen, det har aldrig været tænkt sådan, tværtimod; meningen har blot været, at kommercielle aktiviteter nu af mange grunde hører bedst hjemme hos handelsministeren, som i disse sager naturligvis skal holde sig i kontakt med DANIDA og med ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene. Tilbage bliver den kendsgerning, at en lang række af de problemer, som handelsministeren trak op — og som vil være problemer, hvad enten vi har en pris-kontrol af den ene eller den anden art, eller vi ikke har den — vedrører områder, hvor man i langt, langt højere grad har ekspertise i handelsministeriet, ligesom tilfældet er i mange andre af disse spørgsmål om rent kommercielle kontrakter. Vi tror, at tilsynet bliver bedre, vi tror, den politiske styring bliver bedre, vi tror, at ministeren for u-landssamarbejde vil være en udmærket konsultativ instans i disse sager, men den form for sammenblanding af ansvar, hvor handelsministeren har bevillingsmyndigheden og ministeren for u-landssamarbejde har indstillingsmyndigheden, er særdeles særpræget, og den passer ikke til den sædvanlige ansvarsfordeling, vi har. Dertil kommer, at den efter min opfattelse ej heller er hensigtsmæssig.

Det er på denne baggrund, at vi har stillet disse forslag op. Samtidig — det havde hr. Niels Matthiasen meget rigtig fat i — vil det også gøre diskussionen rundt omkring i landet om de forskellige projekter noget mere renfærdig. Når vi taler om u-landslovgivning og u-landsbevillinger, så må det dreje sig om de ting, som virkelig har med bevillinger at gøre, og ikke — hvilket også er udmærket, men er en anden ting — om støtte af det kommercielle samarbejde mellem Danmark og et eller flere u-lande.

Jeg er ked af, at disse formål åbenbart ikke helt er gået op for ministeren, men jeg håber, at vi vil komme ud for en glidning